

UCHWAŁA NR XI/57/2025
RADY GMINY WIZNA

z dnia 23 stycznia 2025 r.

w sprawie rozpatrzenia petycji

Na podstawie art. 18b ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 poz.1465 z póź. zm.) w związku z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U z 2018 poz. 870 z póź. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu petycji wniesionej przez Mieszkańców Starego Bożejewa dotyczącej sprzeciwu wobec budowy stacji bazowej telefonii komórkowej P4 wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną w tym linią zasilania na działce nr 315 obręb Stare Bożejewo, Gmina Wizna, uznaje się petycję za niezasadną, z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu, stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Odpis uchwały wraz z uzasadnieniem doręcza się Wnoszącym petycję.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Mirosław Ruszczyk

Uzasadnienie

Teren na którym zlokalizowana jest budowa stacji telefonii komórkowej, o której mowa w petycji, nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. W związku z tym, stosownie do uregulowań ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2024 poz. 1130) ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje w drodze decyzji lokalizacyjnej wydanej przez organ administracji publicznej. Ponadto jak wynika z przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2024 poz. 1145) budowa stacji bazowej telefonii komórkowej stanowi inwestycję celu publicznego.

Postępowanie zainicjowane na wniosek P4 Sp. z o.o., nie zostało zakończone. Na obecnym etapie nie można przesądzić o zasadności wniosku, co będzie wiązać się z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego, bądź odmową wydania takiej decyzji. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter aktu związanego. Organ administracji publicznej przy jego wydawaniu bada stan faktyczny pod kątem zgodności z przepisami prawa. W przypadku spełnienia wszystkich warunków przez spółkę wymaganych przez obowiązujące przepisy, organ działając w granicach przepisów prawa i na ich podstawie, nie może odmówić wydania takiej decyzji. W orzecznictwie uregulowany jest pogląd, że sprzeciw społeczny nie może być podstawą odmowy wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Tak np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2015 r. sygn.. akt II SA/Rz 747/14, w którym Sąd ten stwierdził, że: „sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej inwestycji celu publicznego. Przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga więc nie tylko poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 ww. ustawy, ale też wyjaśnienia powodów odmowy jej wydania w uzasadnieniu decyzji z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, które narusza”.

Ewentualna decyzja o ustaleniu lokalizacji celu publicznego podlega zaskarżeniu na zasadach ogólnych Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2024 poz. 572)

Odnosząc się do zawartej w petycji kwestii wpływu przedmiotowej inwestycji na zdrowie mieszkańców Starego Bożejewa, organ administracji publicznej ustalił, iż budowa stacji telefonii komórkowej w proponowanej lokalizacji, nie będzie stanowiła zagrożenia.

Ponadto z przeprowadzonej analizy środowiskowej oraz kwalifikacji przedsięwzięcia dla przedmiotowej inwestycji wynika, że inwestycja nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a więc zgodnie z prawem nie oddziałuje negatywnie na środowisko. Obszary, w których promieniowanie elektromagnetyczne jest większe od dopuszczalnego znajdują się na wysokościach niedostępnych dla ludności, a tym samym w żaden sposób promieniowanie to nie będzie miało wpływu na zdrowie mieszkańców.

Zarówno w graficznej prezentacji emisji pola elektromagnetycznego o wartościach granicznych jak i danych charakteryzujących wpływ inwestycji na środowisko zawarto informacje dotyczące obszaru występowania pól elektromagnetycznych w poziomach mocy większych lub równych wartościom określonym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17.12.2019 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, gdzie zawarto dane dotyczące planowanych anten zamontowanych na wieży kratowej. Promieniowanie elektromagnetyczne wytwarzane przez projektowane instalacje nie ogranicza użytkowania działek sąsiednich, gdyż nie występuje w miejscach przebywania i zamieszkiwania ludności oraz w miejscach dostępnych dla ludzi. Minimalna wysokość na jakiej występuje promieniowanie elektromagnetyczne o gęstości mocy większej lub równej 1,0 W/m² to ponad 49 m nad poziomem terenu. Szkodliwość promieniowania elektromagnetycznego nie ma odniesienia do aktualnie realizowanych inwestycji telefonii komórkowej, które spełniają rygorystyczne przepisy prawne.

Zgodnie z przekazanymi danymi przez inwestora dla rozpatrywanej inwestycji obszary pól elektromagnetycznych o poziomach wyższych od dopuszczalnych będą występować wyłącznie w przestrzeni wolnej od ludności. Zgodnie z przepisami odrębnymi na inwestora nałożone są wymogi postawione na tego typu rodzaju przedsięwzięcia tj. bezpośrednio po uruchomieniu instalacji przeprowadzane są pomiary kontrolne rzeczywistego rozkładu gęstości mocy promieniowania elektromagnetycznego w otoczeniu instalacji.

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w petycji dotyczących ładu przestrzennego, zaburzenia przestrzeni publicznej poprzez realizację inwestycji w proponowanym miejscu, a także realne obniżenie wartości nieruchomości w jej najbliższym sąsiedztwie informuję, że organ administracji publicznej działając w granicach prawa, w tym zgodnie z art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie może odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 tejże ustawy nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy. Biorąc pod uwagę wysokość wieży, należy stwierdzić, że żadna inna lokalizacja w obrębie Starego Bożejewa nie zagwarantuje, że będzie ona niewidoczna. Ponadto, wyjaśniam, iż to Inwestor wskazał lokalizację planowanego przedsięwzięcia, a organ administracji publicznej nie ma kompetencji ani narzędzi prawnych, aby dowolnie zmieniać lokalizację wskazaną przez inwestora. W tym zakresie petycja także nie zasługuje na uwzględnienie.